

การพัฒนาหลักสูตรบูรณาการอัตลักษณ์ท้องถิ่นโคราชเพื่อส่งเสริมทักษะการสื่อสาร ภาษาจีนสำหรับยุวมัคคุเทศก์

Development of an Integrated Curriculum on Korat Local Identity to Promote Chinese Language Communication Skills for Young Guides

รุจิรา ศรีสุภา^{1,*}

Ruchira Srisupha^{1,*}

(Received: May 18, 2025; Revised: Sep. 3, 2025; Accepted: Sep. 5, 2025)

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้เป็นการวิจัยแบบผสานวิธีซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาข้อมูลพื้นฐานสำหรับการพัฒนาหลักสูตร 2) พัฒนาหลักสูตร และ 3) ตรวจสอบประสิทธิผลของหลักสูตร การศึกษาดำเนินการเป็นสามระยะ: ระยะที่ 1 เป็นการรวบรวมข้อมูลพื้นฐานจากผู้มีส่วนได้ส่วนเสียหลากหลายกลุ่ม ซึ่งประกอบด้วยผู้เชี่ยวชาญ ครู ผู้บริหาร และนักเรียน 30 คน ระยะที่ 2 เน้นการพัฒนาและตรวจสอบความถูกต้องของหลักสูตรโดยผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน และระยะที่ 3 เป็นการทดลองใช้หลักสูตรกับกลุ่มตัวอย่างนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 30 คน ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2567 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย แบบสัมภาษณ์ แบบสอบถาม แบบประเมินความสอดคล้อง/ความเหมาะสม แผนการสอน และแบบทดสอบวัดผลการเรียนรู้ การวิเคราะห์ข้อมูลใช้สถิติพื้นฐานและการทดสอบค่าที (t-test)

ผลการวิจัย พบว่า 1) ผู้ที่เกี่ยวข้องเห็นความสำคัญและมีความต้องการให้จัดการเรียนรู้ทักษะการสื่อสารภาษาจีน 2) หลักสูตรบูรณาการ อัตลักษณ์ท้องถิ่นโคราชประกอบด้วย 7 องค์ประกอบ ได้แก่ ความเป็นมาของหลักสูตร หลักการ จุดมุ่งหมาย โครงสร้างและเนื้อหารายวิชา กิจกรรมการเรียนรู้ สื่อการเรียนรู้ การวัดและประเมินผล 3) นักเรียนมีทักษะการสื่อสารภาษาจีนหลังเรียนรู้ด้วยหลักสูตรบูรณาการอัตลักษณ์ท้องถิ่นโคราช สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

คำสำคัญ: หลักสูตรบูรณาการ อัตลักษณ์ท้องถิ่นโคราช ทักษะการสื่อสารภาษาจีน ยุวมัคคุเทศก์

¹ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา, นครราชสีมา 30000

Faculty of Humanities and Social Science, Nakhon Ratchasima Rajabhat University, Nakhon Ratchasima 30000, Thailand

*Corresponding author, e-mail: ruchira.s@nrnu.ac.th

ABSTRACT

This mixed-method research aimed to 1) study the basic information for curriculum development, 2) develop the curriculum, and 3) examine the effectiveness of the curriculum. The study was conducted in three phases: Phase 1 involved gathering baseline data from various stakeholders, including experts, teachers, administrators, and 30 students; Phase 2 focused on curriculum development and validation by three experts; and Phase 3 involved piloting the curriculum with a sample of 30 Grade 11 students during the second semester of the 2024 academic year. Research instruments included a needs assessment interview, student questionnaires, validity assessment forms, lesson plans, and a learning assessment test. Statistical analysis involved percentage, mean, standard deviation, t-test, and content analysis.

The research findings indicated that: 1) Stakeholders recognized the importance and expressed a strong need for teaching Chinese communication skills. 2) The developed curriculum comprises seven components: background, principles, objectives, course structure and content, learning activities, learning media, and measurement and evaluation. 3) Students' Chinese communication skills significantly improved after completing the integrated curriculum (which promoted Chinese communication skills for young tour guides using Korat local identity), with the difference being statistically significant at the .05 level compared to pre-learning scores.

Keywords: Integrated curriculum, Korat local identity, Chinese communication skills, Young tour guides

บทนำ

ทั่วโลกมีผู้ใช้ภาษาจีนกลางเป็นภาษาแม่มากกว่า 1.3 พันล้านคน และมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องในฐานะภาษาต่างประเทศที่ได้รับความนิยมในหลายประเทศ รวมถึงประเทศไทยด้วยนโยบาย “หนึ่งแถบหนึ่งเส้นทาง” (Belt and road initiative) ของรัฐบาลจีน การเรียนภาษาจีนจึงเป็นกลยุทธ์สำคัญในการเตรียมความพร้อมของทรัพยากรมนุษย์เพื่อรองรับการเปลี่ยนแปลงในอนาคต ประเทศไทยมีความสัมพันธ์ทางเศรษฐกิจและการท่องเที่ยวกับประเทศจีนอย่างใกล้ชิด โดยเฉพาะในภาคตะวันออกเฉียงเหนือที่มีศักยภาพทางวัฒนธรรมและแหล่งท่องเที่ยวจำนวนมาก จังหวัดนครราชสีมาเป็นหนึ่งในพื้นที่ที่มีอัตลักษณ์ทางวัฒนธรรมเฉพาะถิ่น (การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, 2566)

ขณะเดียวกันก็ยังคงเผชิญปัญหาและอุปสรรคในการเรียนการสอนภาษาจีน อาทิเช่นปัญหาและอุปสรรคในการเรียนการสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษาได้แก่ คุณภาพของครูอาสาสมัครชาวจีน ซึ่งมีจำนวนมากทำให้ควบคุมคุณภาพได้ยาก แบบเรียนไม่มีการปรับปรุงให้ทันสมัย การวัดและประเมินผลยังขาดความชัดเจนและความหลากหลายในการวัด (พิชัย แก้วบุตร, 2564, น. 73-80) นอกเหนือจากนี้ยังพบปัญหาด้านคุณภาพของผู้เรียน ความรู้ของนักเรียนมีระดับต่ำกว่ามาตรฐาน การเรียนรู้ที่หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 กำหนด ครูผู้สอนภาษาจีนชาวไทยขาดความรู้ด้านหลักสูตร (ธุมวดี สิริปัญญานิติ, ศิริเพ็ญ กำแพงแก้ว และจันทิมา จิระชูสกุล, 2558, น. 70-73) และปัญหาด้านความร่วมมือยังมีโรงเรียนหลายแห่งยังไม่มีความร่วมมือกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับภาษาจีน (อรอนงค์ อินสะอาด และกัลยาณี กฤตโตปการกิต, 2566, น. 39) ปัจจุบันการจัดหลักสูตรท้องถิ่นกับสภาพความเป็นจริง มีลักษณะไม่สอดคล้องกัน เนื่องจากสภาพภูมิศาสตร์ สังคม และวัฒนธรรมของที่ตั้งโรงเรียนมีความแตกต่างกัน แต่ทุกโรงเรียนต้องใช้หลักสูตรแกนกลางที่มาจากหน่วยงานกลางเช่นเดียวกันเพื่อจัดการศึกษาในรูปแบบที่คล้ายคลึงกัน จึงก่อให้เกิดปัญหาตามมาได้แก่ ผู้เรียนขาดความรู้และประสบการณ์จริง ผู้เรียนได้เรียนรู้เรื่องราวต่าง ๆ จากในหนังสือเท่านั้น ขาดการเชื่อมโยงความรู้เข้าสู่บริบททางสังคมและวัฒนธรรมที่ตนเองอาศัย ไม่สามารถดำรงชีพอยู่ในท้องถิ่นตนเองได้ ต้องอพยพเข้ามาหางานทำในกรุงเทพฯ การจัดการศึกษาดังกล่าวจึงไม่ก่อให้เกิดประโยชน์ (อาทิตย์ ชัยเทพา, 2566, น. 2)

จากปัญหาดังกล่าวกระทรวงศึกษาธิการได้มีการส่งเสริมให้สถานศึกษาได้จัดทำหลักสูตรสถานศึกษาของตนเองที่มีความสอดคล้องกับสภาพชุมชน วัฒนธรรม ความเป็นอยู่ภูมิปัญญาท้องถิ่น แต่วิธีการดังกล่าวยังไม่สำเร็จ เนื่องจากบุคลากรขาดความรู้ ความเข้าใจในการพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษาอย่างแท้จริง ยังคงใช้รูปแบบการจัดการเรียนการสอนแบบเดิมๆ ที่เคยปฏิบัติ มีข้อจำกัดในการเรียนรู้นอกห้องเรียน ขาดการวิเคราะห์สภาพสังคมและความต้องการของท้องถิ่น อีกทั้งไม่มีระบบการจัดทำระบบข้อมูลท้องถิ่นในเรื่องต่าง ๆ สำหรับที่จะนำไปใช้เป็นข้อมูลในการพัฒนาหลักสูตร ประกอบกับครูยังไม่มีความรู้เรื่องท้องถิ่นอย่างเพียงพอ จึงขาดความสนใจในการจัดการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับความต้องการของท้องถิ่นและที่สำคัญยังไม่มีหรือนำเอาชุมชนภูมิปัญญาท้องถิ่นเข้าร่วมวางแผนและพัฒนาหลักสูตรอย่างจริงจัง

ดังนั้น ผู้วิจัยเล็งเห็นที่จะพัฒนาด้านหลักสูตรบูรณาการอัตลักษณ์ท้องถิ่นโคราชเพื่อส่งเสริมทักษะการสื่อสารภาษาจีนสำหรับยุวมัคคุเทศก์ เนื่องจากหลักสูตรเปรียบเสมือนฟันเฟืองของรถยนต์ เพื่อสนองความต้องการของสถานศึกษา ชุมชน และความต้องการของนักเรียน สร้างความภาคภูมิใจในวัฒนธรรมของตน และเป็นแรงบันดาลใจในการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศอย่างยั่งยืน

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาข้อมูลพื้นฐานในการพัฒนาหลักสูตรบูรณาการอัตลักษณ์ท้องถิ่นโคราช เพื่อส่งเสริมทักษะการสื่อสารภาษาจีนสำหรับยุวมัคคุเทศก์
2. เพื่อพัฒนาหลักสูตรบูรณาการอัตลักษณ์ท้องถิ่นโคราชเพื่อส่งเสริมทักษะการสื่อสารภาษาจีนสำหรับยุวมัคคุเทศก์
3. เพื่อเปรียบเทียบทักษะการสื่อสารภาษาจีนสำหรับยุวมัคคุเทศก์ระหว่างก่อนและหลังเรียนตามหลักสูตรบูรณาการอัตลักษณ์ท้องถิ่นโคราชโดยนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

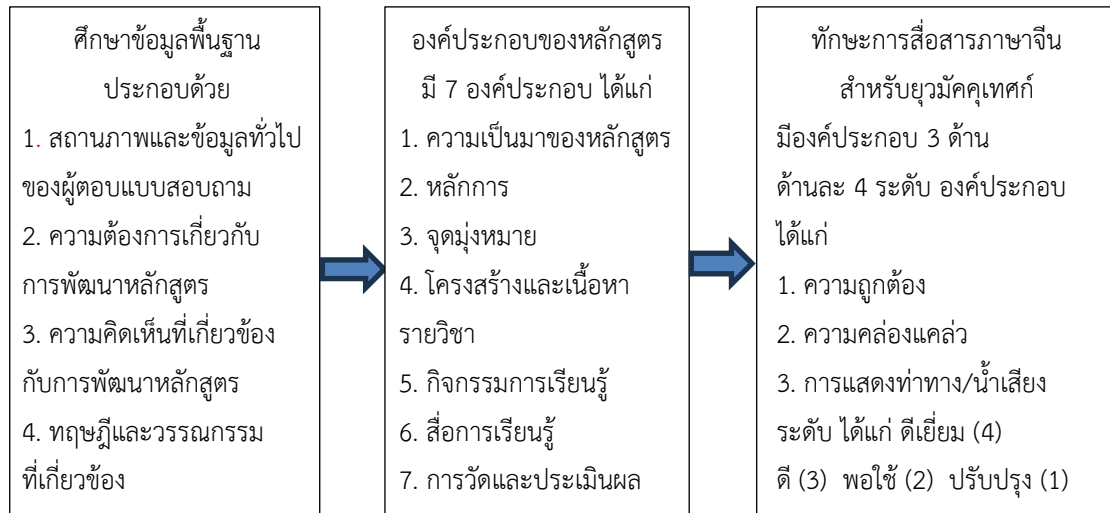
สมมติฐานการวิจัย

ทักษะการสื่อสารภาษาจีนสำหรับยุวมัคคุเทศก์ตามหลักสูตรบูรณาการอัตลักษณ์ท้องถิ่นโคราช นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

กรอบแนวคิดในการวิจัย

การพัฒนาหลักสูตร คือ การพยายามวางโครงการที่จะช่วยให้นักเรียนได้เรียนรู้ตรงตามจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้ หรือการพัฒนาหลักสูตรและการสอน คือ ระบบโครงสร้างของการจัดโปรแกรมการสอน กำหนดจุดมุ่งหมาย เนื้อหาสาระ การปรับปรุงตำราบทเรียน คู่มือครู และสื่อการเรียนต่าง ๆ การวัดและการประเมินผล (วิชย วงษ์ใหญ่, 2552, น. 10) ส่วนหลักสูตรบูรณาการ (Integrated curriculum) คือ หลักสูตรที่เน้นการเชื่อมโยงเนื้อหา ความรู้ และทักษะต่างๆ จากหลายสาขาวิชาเข้าด้วยกัน เพื่อให้ผู้เรียนสามารถนำความรู้ไปใช้ในสถานการณ์จริงได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยเน้นการเรียนรู้แบบองค์รวม ซึ่งไม่แยกเป็นรายวิชาเดี่ยวๆ แต่ผสมผสานเนื้อหาเพื่อให้เกิดความเข้าใจในภาพรวมและสามารถแก้ปัญหาในชีวิตจริงได้ดีขึ้น (สมาคมครูและบุคลากรทางการศึกษาแห่งประเทศไทย, 2562, น. 45) ส่วนกระบวนการพัฒนาหลักสูตรมีขั้นตอนคือ 1) การวิเคราะห์ความต้องการ (Needs analysis) 2) การกำหนดวัตถุประสงค์ (Objective design) 3) การระบุวัตถุประสงค์ของหลักสูตรที่ชัดเจนและสามารถวัดผลได้ 4) การพัฒนาหลักสูตรและเอกสารประกอบ (Curriculum development and material production) 5) การนำไปทดลองใช้และปรับปรุง (Implementation and evaluation) 6) การประเมินผลและปรับปรุงหลักสูตร (Evaluation and revision) (Tyler, 1949, pp. 37-39) และองค์ประกอบของหลักสูตร คือ จุดมุ่งหมายของหลักสูตร เนื้อหาสาระ แนวการจัดการเรียนการสอน และการประเมินผลการเรียนรู้ (สิทธิพล อาจอินทร์, 2564, น. 11) ส่วนรูปแบบการสื่อสารทางภาษามี 2 รูปแบบ คือ การพูดวาจา และการเขียนโดยตัวอักษร ในการวิจัยครั้งนี้มุ่งการฟังและการพูดที่สื่อสารด้วยวาจาเป็นรูปแบบภาษาที่เข้าใจและแสดงออกด้วยการพูดวาจา ซึ่งการฟังเป็นการรับสารหลังจากผ่านการเข้าใจแล้วก็จะมีการส่งสาร

ด้วยการพูด การพูดวาจาขึ้นอยู่กับอาการเสียงและเป็นหลักสำคัญในการสื่อสาร (Jinming, 2011, pp. 376-387) โดยสรุปเป็นกรอบแนวคิดการวิจัยได้ดังภาพที่ 1

ภาพที่ 1 กรอบดำเนินการวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ใช้กระบวนการวิจัยแบบวิจัยและพัฒนา (Research and development) (มาเรียม นิลพันธุ์, 2558) โดยใช้วิธีเก็บข้อมูลแบบผสมผสานวิธี (Mixed methods research) เพื่อพัฒนาหลักสูตรบูรณาการอัตลักษณ์ท้องถิ่นโคราชเพื่อส่งเสริมทักษะการสื่อสารภาษาจีนสำหรับยุวมัคคุเทศก์ มี 3 ระยะ ได้แก่

ระยะที่ 1 การเก็บรวบรวมข้อมูลพื้นฐาน

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง กลุ่มเป้าหมาย ประกอบด้วย ผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตร 2 คน ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาจีน 2 คน ผู้อำนวยการ 1 คน หัวหน้าฝ่ายวิชาการ 1 คน ครูภาษาจีน 2 คน ราชภัฏท้องถิ่น 1 คน และนักเรียน 30 คน รวมทั้งหมด จำนวน 39 คน ซึ่งได้มาโดยวิธีการเลือกแบบเจาะจง (Purposive sampling)

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย มี 2 ฉบับ ดังนี้

2.1 แบบสัมภาษณ์ความต้องการหลักสูตรจำนวน 2 ชุด ได้แก่ แบบสัมภาษณ์สำหรับผู้บริหารและครู แบ่งออกเป็น 3 ตอน ตอนที่ 1 สถานภาพและข้อมูลทั่วไปของผู้ให้สัมภาษณ์ ตอนที่ 2 ความคิดเห็นเกี่ยวกับความสำคัญและองค์ประกอบที่จำเป็นของการพัฒนาหลักสูตร ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมในการพัฒนาหลักสูตร เมื่อสร้างเสร็จให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 คน พิจารณาคำตัดสินความสอดคล้อง ซึ่งพบว่ามีความ IOC อยู่ระหว่าง 0.67-1.00

2.2 แบบสอบถามสำหรับนักเรียนแบ่งออกเป็น 3 ตอน ตอนที่ 1 สถานภาพ และข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ตอนที่ 2 ความต้องการเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตร ตอนที่ 3 ข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติม เมื่อสร้างเสร็จให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 คน พิจารณาคำตัดสิน ความสอดคล้อง ซึ่งพบว่า มีค่า IOC อยู่ระหว่าง 0.67-1.00

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลพื้นฐานด้วยตนเอง กับกลุ่มเป้าหมาย จำนวน 9 คน โดยใช้เครื่องมือแบบสัมภาษณ์ความต้องการหลักสูตรสำหรับผู้บริหาร และครู และได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลพื้นฐานกับกลุ่มเป้าหมาย จำนวน 30 คน โดยใช้เครื่องมือ แบบสอบถามความต้องการหลักสูตรสำหรับนักเรียน โดยบันทึกในตารางการวิเคราะห์เนื้อหา

4. การวิเคราะห์ข้อมูล โดยการนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับเนื้อหาข้อมูลพื้นฐาน ด้วยการสร้างข้อสรุปจากข้อมูลที่รวบรวมได้จากการสัมภาษณ์ แล้วสรุปเป็นภาพรวม

5. สถิติที่ใช้และการนำเสนอข้อมูล จากการวิเคราะห์เนื้อหา (Content analysis) และแบบอุปนัย (Inductive content analysis)

ระยะที่ 2 การพัฒนาหลักสูตร

ผู้วิจัยได้พัฒนาหลักสูตรขึ้นมาจากพื้นฐานจากข้อมูลขั้นพื้นฐานของกลุ่มเป้าหมายและจากพื้นฐานของการพัฒนาหลักสูตร ผ่านการรับรองจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ เลขที่ HE-078-2567 วันที่รับรอง 31 พฤษภาคม 2567

1. กลุ่มเป้าหมาย ประกอบด้วย ผู้เชี่ยวชาญ 3 คน ได้แก่ ผู้เชี่ยวชาญด้าน ภาษาจีน 1 คน ผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตรและการสอน 1 คน และผู้เชี่ยวชาญด้านการวัดและ ประเมินผล 1 คน ซึ่งได้มาโดยวิธีการเลือกแบบเจาะจง (Purposive sampling)

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบประเมินคุณภาพด้านความเหมาะสมของ หลักสูตรลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) 5 ระดับ (บุญชม ศรีสะอาด, 2560, น. 121) เมื่อสร้างเสร็จให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 คน พิจารณาคำตัดสินความสอดคล้อง ซึ่งพบว่า มีค่า IOC อยู่ระหว่าง 0.67-1.00

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล โดยนำข้อมูลที่ได้จากการสังเคราะห์ในระยะที่ 1 มาพัฒนาเป็นหลักสูตรฉบับร่างแล้วนำเสนอให้ผู้เชี่ยวชาญพิจารณาแล้วปรับปรุงแก้ไขก่อนนำไปใช้ในการทดลอง

4. การวิเคราะห์ข้อมูล โดยการวิเคราะห์เนื้อหา (Content analysis) และใช้ สถิติ ค่าเฉลี่ย (Mean) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard deviation)

5. สถิติที่ใช้และการนำเสนอข้อมูล จากการวิเคราะห์เนื้อหา (Content analysis) และใช้สถิติ ค่าเฉลี่ย (Mean) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard deviation)

ระยะที่ 3 การทดลองใช้หลักสูตร

1. ประชากร ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสีคิ้ว “สวัสดีผดุงวิทยา” จำนวน 39 คน กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ศิลป์ภาษาจีน ในภาคเรียนที่ 2/2567 โรงเรียนสีคิ้ว “สวัสดีผดุงวิทยา” จำนวน 30 คน เป็นนักเรียนสามารถ ฟัง พูด อ่าน เขียน ภาษาจีนเบื้องต้นได้ซึ่งได้มาโดยวิธีการเลือกแบบเจาะจง (Purposive sampling)

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย มีจำนวน 2 ฉบับ ดังนี้

2.1 แผนการจัดการเรียนรู้ โดยการพัฒนาหลักสูตรใช้ของโอลิวิอา (Oliva, 1992, p. 169) จำนวน 4 แผน ได้แก่ แผนการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง แนะนำตนเอง (自我介绍) แผนการเรียนรู้ที่ 2 เรื่อง ท่องเที่ยวโคราช (呵叻旅游) แผนการเรียนรู้ที่ 3 เรื่อง บ้านยวน นครจันทิก (那空赞特元屋) แผนการเรียนรู้ที่ 4 เรื่อง วัดเขาจันทน์งาม (考攢雅寺) และแหล่งหินตัดสี่คิ้ว (四球采石场) โดยผ่านการตรวจจากผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 คน เพื่อตรวจสอบความถูกต้องทางภาษาและความเหมาะสม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ $\bar{X} = 4.89$, S.D. = 0.39 แล้วดำเนินการปรับปรุงแก้ไขการใช้ภาษาให้กระชับและเข้าใจมากยิ่งขึ้น

2.2 แบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาจีน เป็นแบบทักษะปฏิบัติ จำนวน 4 ข้อ โดยมีรายการประเมินลักษณะเป็น Scoring rubric ที่มีเกณฑ์คุณภาพ 4 ระดับ รวม 30 คะแนน มีค่า IOC เท่ากับ +1.00 หลังจากนั้นนำไปหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) รายฉบับของแบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาจีน โดยมีครู 1 คน ทดลองใช้แบบวัดทักษะการสื่อสารภาษาจีน กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสีคิ้ว “สวัสดีผดุงวิทยา” จำนวน 30 คน ซึ่งไม่ใช่ในกลุ่มตัวอย่าง แต่มีลักษณะคล้ายคลึงกัน หลังจากนั้นจึงได้ค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ด้วยการวิเคราะห์ค่าครอนบัค (Cronbach alpha coefficient) (Cronbach, 1990, p. 204) พบว่ามีค่าเท่ากับ 0.71

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล หลังจากปรับปรุงหลักสูตรตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญแล้ว ผู้วิจัยนำหลักสูตรไปทดลองใช้กับนักเรียน จำนวน 30 คน ใช้แผนการวิจัยเชิงทดลองแบบกลุ่มเดียวทดสอบก่อน-หลังการทดลอง (One group pretest-posttest design)

4. การวิเคราะห์ข้อมูล โดยการนำเสนอคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนจากการทดสอบก่อน-หลังการทดลอง

5. สถิติที่ใช้และการนำเสนอข้อมูล ใช้สถิติ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบที (t-test for dependent)

ผลการวิจัย

1. ผลการศึกษาข้อมูลพื้นฐานในการพัฒนาหลักสูตรบูรณาการอัตลักษณ์ท้องถิ่นโคราช เพื่อส่งเสริมทักษะการสื่อสารภาษาจีนสำหรับยุวมัคคุเทศก์

ผู้วิจัยได้ศึกษาข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับบริบทด้านหลักสูตรบูรณาการอัตลักษณ์ท้องถิ่นโคราชเพื่อส่งเสริมทักษะการสื่อสารภาษาจีนสำหรับยุวมัคคุเทศก์ในเขตอำเภอสีคิ้ว จังหวัดนครราชสีมา ซึ่งได้ผลดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 ข้อมูลพื้นฐานในการพัฒนาหลักสูตรบูรณาการอัตลักษณ์ท้องถิ่นโคราช

รายด้าน	ปัญหาและอุปสรรคในการเรียนการสอนภาษาจีน	ความต้องการในการจัดการเรียนการสอนภาษาจีน
ด้านครูสอนภาษาจีน	- โรงเรียนมีการเปลี่ยนแปลงครูวิชาภาษาจีนบ่อยครั้ง ซึ่งส่งผลให้เกิดการขาดความต่อเนื่องการเรียนการสอน - ครูคนไทยที่สอนภาษาจีนขาดโอกาสในการเข้าร่วมอบรมการสอนภาษาจีน เนื่องจากภาระงานปริมาณมาก - ครูคนไทยที่สอนภาษาจีนในโรงเรียนเป็นจำนวนมากไม่มีแรงจูงใจในการทำงานส่งผลกระทบต่อสวัสดิการของครู	- ผู้ที่เกี่ยวข้องมีความประสงค์ให้ผู้เรียนสื่อสารได้ในสถานการณ์จริง - ผู้ที่เกี่ยวข้องมีความประสงค์ให้มีหลักสูตรภาษาจีนในแต่ละอาชีพ เช่น ภาษาจีนสำหรับการขายของออนไลน์ ภาษาจีนสำหรับการท่องเที่ยวท้องถิ่น - ผู้ที่เกี่ยวข้องมีความประสงค์การผลิตครูภาษาจีนมาโดยเฉพาะ
ด้านแบบเรียน	- แบบเรียนในการสอนภาษาจีนยังคงใช้แบบเรียนเดิมๆ ซึ่งเป็นแบบเรียนที่มีเนื้อหาตามรูปแบบของประเทศจีน ส่งผลต่อนักเรียนไม่สามารถสัมผัสประสบการณ์ตรงได้ ดังนั้นจึงควรมีแบบเรียนภาษาจีนสำหรับประเทศไทยหรือภาษาจีนในท้องถิ่นจะทำให้ให้นักเรียนมีข้อมูลพื้นฐานและสามารถใช้ภาษาจีนในชีวิตประจำวันได้จริง - แบบเรียนในรายวิชาเพิ่มเติมยังไม่มี ความหลากหลาย เนื่องจากแบบเรียนภาษาจีนที่มีมาตรฐานส่วนมากจะเขียนโดยอาจารย์ชาวจีน	- ผู้ที่เกี่ยวข้องมีความประสงค์แบบเรียนวิชาภาษาจีนด้านอาชีพต่างๆ เช่น ภาษาจีนสำหรับการท่องเที่ยวท้องถิ่น ภาษาจีนการบริการ - ผู้ที่เกี่ยวข้องมีความประสงค์จัดกิจกรรมเกี่ยวกับการนำอัตลักษณ์ท้องถิ่นโคราชให้นักเรียนพูดสื่อสารภาษาจีนได้ - ผู้ที่เกี่ยวข้องมีความประสงค์ผลิตความหลากหลายในรายวิชาเพิ่มเติมภาษาจีน

จากตารางที่ 1 ผลการศึกษาข้อมูลพื้นฐานโดยการวิเคราะห์หลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนสีคิ้ว “ส่วสดีผดุงวิทยา” กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ การสอบถามความต้องการของนักเรียน การสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตร ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาจีน ผู้บริหารของโรงเรียนสีคิ้ว “ส่วสดีผดุงวิทยา” หัวหน้าฝ่ายวิชาการ ครูวิชาภาษาจีน ผู้รู้ในท้องถิ่น สรุปได้ว่าปัญหาด้านครูผู้สอนภาษาจีนยังขาดองค์ความรู้ด้านการสอนวิชาเฉพาะด้าน เช่น ภาษาจีนสำหรับการขายของออนไลน์ ภาษาจีนเพื่องานบริการ ภาษาจีนสำหรับมัคคุเทศก์ ฯลฯ ด้านแบบเรียนยังพบ

ปัญหาแบบเรียนไม่มีความหลากหลาย ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องจึงมีความต้องการให้พัฒนาแบบเรียนที่ใช้ได้จริง ในชีวิตประจำวัน อาทิเช่น ภาษาจีนสำหรับการท่องเที่ยวท้องถิ่น ดังนั้นหลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนสีคิ้ว “สวัสดิ์ผดุงวิทยา” มีความต้องการนำอัตลักษณ์ท้องถิ่นโคราช อาทิเช่น ด้านวัฒนธรรมแหล่งท่องเที่ยว ให้นักเรียนเกิดทักษะการพูดสื่อสารภาษาจีนได้เพื่อที่จะส่งเสริมและเผยแพร่อัตลักษณ์ท้องถิ่นของตนออกสู่สากล ดังนั้นจึงได้มีการพัฒนาหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม ภาษาจีนสำหรับยุวมัคคุเทศก์ขึ้นมา

2. ผลการพัฒนาหลักสูตรบูรณาการอัตลักษณ์ท้องถิ่นโคราชเพื่อส่งเสริมทักษะการสื่อสารภาษาจีนสำหรับยุวมัคคุเทศก์

ผู้วิจัยได้ศึกษาผลการพัฒนาหลักสูตรตามขั้นตอนรูปแบบการพัฒนาหลักสูตรบูรณาการอัตลักษณ์ท้องถิ่นโคราชเพื่อส่งเสริมทักษะการสื่อสารภาษาจีนสำหรับยุวมัคคุเทศก์ มีผลการพัฒนาหลักสูตรตามองค์ประกอบของหลักสูตรบูรณาการดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 องค์ประกอบของหลักสูตรบูรณาการอัตลักษณ์ท้องถิ่นโคราชเพื่อส่งเสริมทักษะการสื่อสารภาษาจีนสำหรับยุวมัคคุเทศก์

องค์ประกอบ ของหลักสูตร	รายละเอียด
1. ความเป็นมา ของหลักสูตร	สนองความต้องการของสถานศึกษา และความต้องการของนักเรียน โดยใช้แหล่งการเรียนรู้และนำภูมิปัญญาท้องถิ่นมาใช้ในการเรียนการสอน ควบคู่ไปกับการพัฒนาความสามารถด้านภาษาจีน จึงได้พัฒนาหลักสูตรนี้ขึ้นมา
2. หลักการ	1. เป็นการจัดการศึกษาเพื่อให้สอดคล้องกับความต้องการของท้องถิ่น 2. มุ่งเน้นให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ในสิ่งที่มีคุณค่าและมีประโยชน์ต่ออัตลักษณ์ท้องถิ่น
3. จุดมุ่งหมาย	ผลการเรียนรู้ นักเรียนมีความสามารถถ่ายทอดอัตลักษณ์ท้องถิ่นโคราชและแหล่งท่องเที่ยวผ่านทักษะการสื่อสารภาษาจีนได้
4. โครงสร้าง และเนื้อหารายวิชา	แผนการจัดการเรียนรู้จำนวน 4 แผน ได้แก่ แผนการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง แนะนำตนเอง (自我介绍) แผนการเรียนรู้ที่ 2 เรื่อง ท่องเที่ยวโคราช (呵叻旅游) แผนการเรียนรู้ที่ 3 เรื่อง บ้านยวน นครจันทิก (那空赞特元屋) แผนการเรียนรู้ที่ 4 เรื่อง วัดเขาจันทน์งาม (考攢雅寺) และแหล่งหินตัดสี่คิ้ว (四球采石场) เวลาเรียนสัปดาห์ละ 1 ครั้ง ครั้งละ 50 นาที รวม 20 ชั่วโมงต่อภาคเรียน
5. กิจกรรม การเรียนรู้	วิธีสอนแบบเน้นการปฏิบัติภาระงาน โดยกระบวนการจัดกิจกรรมจับคู่แสดงบทบาทสมมติ และวิธีการสอนการเรียนรู้แบบร่วมมือโดยกระบวนการงานกลุ่มแสดงบทบาทสมมติ

ตารางที่ 2 (ต่อ)

องค์ประกอบ ของหลักสูตร	รายละเอียด
6. สื่อการเรียนรู้	PPT VDO Tiktok Youtube เอกสารประกอบการสอน ใบความรู้ รูปภาพ แผนที่ ใบงาน แบบฝึกหัด แหล่งเรียนรู้ในท้องถิ่น
7. การวัด และประเมินผล	ผู้สอนเป็นผู้ประเมิน และเปิดโอกาสให้นักเรียนประเมินตนเอง และเพื่อนประเมินผลงาน ของเพื่อนนักเรียนด้วยกันและมีเกณฑ์การวัดผลและประเมินผล 1. นักเรียนต้องมีเวลาเรียนไม่น้อยกว่าร้อยละ 80 ของเวลาเรียนทั้งหมด 2. นักเรียนต้องได้รับการประเมินทุกตัวชี้วัด แต่ละข้อต้องผ่านร้อยละ 70 ขึ้นไป

จากตารางที่ 2 ผลการพัฒนาหลักสูตรบูรณาการอัตลักษณ์ท้องถิ่นโคราชเพื่อส่งเสริมทักษะ
การสื่อสารภาษาจีนสำหรับยุวมัคคุเทศก์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 พบว่า หลักสูตร
มีองค์ประกอบที่สำคัญ 7 องค์ประกอบ ได้แก่ 1) ความเป็นมาของหลักสูตร 2) หลักการ 3) จุดมุ่งหมาย
4) โครงสร้างและเนื้อหารายวิชา 5) กิจกรรมการเรียนรู้ 6) สื่อการเรียนรู้ 7) การวัดและประเมินผล

2.1 ผลการประเมินคุณภาพด้านความเหมาะสมของหลักสูตรบูรณาการอัตลักษณ์ท้องถิ่น
โคราชเพื่อส่งเสริมทักษะการสื่อสารภาษาจีนสำหรับยุวมัคคุเทศก์

ผู้วิจัยได้ศึกษาผลการประเมินคุณภาพด้านความเหมาะสมของหลักสูตรบูรณาการ
โดยผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 คน ดังตารางที่ 3

ตารางที่ 3 ผลประเมินคุณภาพด้านความเหมาะสมของหลักสูตร

องค์ประกอบ	ระดับคุณภาพด้านความเหมาะสม		
	$\bar{X}$	S.D.	ความหมาย
ความเป็นมาของหลักสูตร	4.67	0.37	มากที่สุด
หลักการ	4.43	0.79	มาก
จุดมุ่งหมาย	4.70	0.39	มากที่สุด
โครงสร้างและเนื้อหารายวิชา	4.33	1.00	มาก
กิจกรรมการเรียนรู้	4.67	0.50	มากที่สุด
สื่อการเรียนรู้	4.81	0.38	มากที่สุด
การวัดและประเมินผล	4.78	0.44	มากที่สุด
รวม	4.62	0.55	มากที่สุด

จากตารางที่ 3 ผลประเมินคุณภาพด้านความเหมาะสมของหลักสูตร จากผู้เชี่ยวชาญ 3 คน ได้แก่ ด้านหลักสูตรและการสอน ด้านการสอนภาษาจีน และด้านการวัดและการประเมินผล ตามองค์ประกอบของหลักสูตรพบว่าในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.62$, S.D. = 0.55) และเมื่อพิจารณาตามองค์ประกอบของหลักสูตรพบว่าทุกด้านอยู่ในระดับมากที่สุด ยกเว้นด้าน โครงสร้างและเนื้อหารายวิชาอยู่ในระดับมาก

3. ผลเปรียบเทียบทักษะการสื่อสารภาษาจีนสำหรับยุวมัคคุเทศก์ระหว่างก่อนเรียน และหลังเรียนตามหลักสูตรบูรณาการอัตลักษณ์ท้องถิ่นโคราชโดยนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

การเปรียบเทียบทักษะการสื่อสารภาษาจีนสำหรับยุวมัคคุเทศก์ระหว่างก่อนเรียน และหลังเรียนตามหลักสูตรบูรณาการอัตลักษณ์ท้องถิ่นโคราช แสดงผลการวิจัยดังตารางที่ 4

ตารางที่ 4 การเปรียบเทียบทักษะการสื่อสารภาษาจีนสำหรับยุวมัคคุเทศก์ก่อนและหลังเรียน

คะแนน	n	$\bar{X}$	S.D.	df	t	p
ก่อนเรียน	30	9.30	3.075	29	27.000*	0.001
หลังเรียน	30	22.80	2.722			

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 4 ผลการเรียนรู้ เรื่อง ทักษะการสื่อสารภาษาจีนสำหรับยุวมัคคุเทศก์ของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 พบว่าก่อนเรียนได้คะแนนเฉลี่ย 9.30 คะแนน จากคะแนนเต็ม 30 คะแนน หลังเรียนได้คะแนนสูงขึ้นเป็น 22.8 คะแนน และเมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยก่อนและหลัง เรียน พบว่า หลังเรียนมีทักษะการสื่อสารภาษาจีนสำหรับยุวมัคคุเทศก์สูงกว่าก่อนเรียน อย่างมี นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สรุปผลการวิจัย

จากการพัฒนาหลักสูตรบูรณาการอัตลักษณ์ท้องถิ่นโคราชเพื่อส่งเสริมทักษะการสื่อสาร ภาษาจีนสำหรับยุวมัคคุเทศก์ เพื่อนำหลักสูตรไปใช้ให้เกิดประโยชน์สำหรับนักเรียน โดยมีผลการวิจัย สรุปได้ดังนี้ 1) ผลศึกษาข้อมูลพื้นฐานในการพัฒนาหลักสูตร พบว่าผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องและนักเรียน เห็นความสำคัญและต้องการให้การจัดการเรียนรู้เกี่ยวกับหลักสูตร 2) ผลการพัฒนาหลักสูตร สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 พบว่า หลักสูตรมีองค์ประกอบที่สำคัญ 7 องค์ประกอบ ได้แก่ ความเป็นมาของหลักสูตร หลักการ จุดมุ่งหมาย โครงสร้างและเนื้อหารายวิชา กิจกรรมการเรียนรู้ สื่อการเรียนรู้ การวัดและประเมินผล 3) ผลการทดลองใช้หลักสูตร พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มีผลการเรียนรู้ เรื่อง ทักษะการสื่อสารภาษาจีนสำหรับยุวมัคคุเทศก์หลังการจัดการเรียนรู้หลังเรียน สูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผล

จากการพัฒนาหลักสูตรบูรณาการอัตลักษณ์ท้องถิ่นโคราชเพื่อส่งเสริมทักษะการสื่อสารภาษาจีนสำหรับยุวมัคคุเทศก์มีประเด็นนำมาอภิปรายดังนี้

1. จากผลการศึกษาข้อมูลพื้นฐาน พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 และผู้ที่เกี่ยวข้องต้องการให้พัฒนาหลักสูตรมีความคาดหวังให้นักเรียนมีความรู้เรื่อง ภาษาจีนสำหรับยุวมัคคุเทศก์โดยการนำเอาอัตลักษณ์ท้องถิ่นโคราชให้นักเรียนพูดสื่อสารเป็นภาษาจีนได้ ทั้งนี้เนื่องมาจากภาษาจีนมีความสำคัญมากขึ้น ปัจจุบันอำเภอสีคิ้ว เป็นอำเภอที่ได้รับความนิยมจากนักท่องเที่ยวเป็นอย่างมาก หลักสูตรนี้มีประโยชน์ในการช่วยพัฒนาความสามารถของนักเรียน ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ Chen (2019, pp. 102-115) กล่าวว่าหลักสูตรที่เน้นอัตลักษณ์ท้องถิ่นช่วยสร้างความเชื่อมโยงระหว่างชุมชนกับการศึกษา ทำให้เกิดการมีส่วนร่วมและความภาคภูมิใจในกลุ่มชุมชน ซึ่งเป็นพื้นฐานสำคัญในการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมและการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ รุจิกา บุญเขต, พชรินทร์ เจนจบธุรกิจ, วีรณัฐ สัจจาสัย และปนัดดา ชาญด้วยกิจ (2565, น. 42) ศึกษาการพัฒนาวัฒนธรรมการสื่อสารภาษาจีนสำหรับชุมชนท่องเที่ยวเชิงเกษตรรักษ์เขาบายศรี อำเภอท่าใหม่ จังหวัดจันทบุรี พบว่า ผู้ประกอบการการท่องเที่ยวเชิงเกษตรรักษ์เขาบายศรีมีความต้องการใช้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสารการฟังและการพูดในระดับมากที่สุด เนื่องจากสามารถนำทักษะการฟังและการพูดไปใช้ในการประกอบอาชีพได้ และสอดคล้องกับรัตนชนก เมืองเชียงหวาน และศิริวรรณ วณิชวัฒนวรชัย (2560, น. 39) ศึกษาการพัฒนาหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติมวิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 พบว่านักเรียนและผู้เกี่ยวข้องเห็นความสำคัญและต้องการให้การจัดการเรียนรู้เกี่ยวกับวิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ความสามารถด้านภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี

2. ผลการพัฒนาหลักสูตรบูรณาการอัตลักษณ์ท้องถิ่นโคราชเพื่อส่งเสริมทักษะการสื่อสารภาษาจีนสำหรับยุวมัคคุเทศก์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 พบว่า หลักสูตรบูรณาการอัตลักษณ์ท้องถิ่นโคราชเพื่อส่งเสริมทักษะการสื่อสารภาษาจีนสำหรับยุวมัคคุเทศก์ มีองค์ประกอบหลักสูตรที่สำคัญ 7 องค์ประกอบ ได้แก่ ความเป็นมาของหลักสูตร หลักการ จุดมุ่งหมาย โครงสร้าง และเนื้อหารายวิชา กิจกรรมการเรียนรู้ สื่อการเรียนรู้ การวัดและประเมินผล ซึ่งมีแผนการจัดการเรียนรู้จำนวน 4 แผน ได้แก่ แผนการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง แนะนำตนเอง (自我介绍) แผนการเรียนรู้ที่ 2 เรื่อง ท่องเที่ยวโคราช (呵叻旅游) แผนการเรียนรู้ที่ 3 เรื่อง บ้านยวน นครจันทัก (那空赞特元屋) แผนการเรียนรู้ที่ 4 เรื่อง วัดเขาจันทน์งาม (考攢雅寺) และแหล่งหินตัดสี่คิ้ว (四球采石场) ทั้งนี้เนื่องมาจากหลักสูตรที่พัฒนาขึ้นมีองค์ประกอบที่สำคัญตามองค์ประกอบของหลักสูตร และได้รับการตรวจสอบคุณภาพและความเหมาะสมจากผู้เชี่ยวชาญ ดังนั้นหลักสูตรที่พัฒนาขึ้นเป็นหลักสูตรที่มีประสิทธิภาพสามารถใช้ในการจัดการเรียนการสอนในรายวิชาเพิ่มเติม ภาษาจีนสำหรับยุวมัคคุเทศก์ได้

โดยบูรณาการอัตลักษณ์ท้องถิ่นโคราช ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของวิชัย วงศ์ใหญ่ (2554, น. 11) กล่าวว่าองค์ประกอบของหลักสูตรเป็นสิ่งที่กำหนดแนวคิด ระบบ และความสอดคล้องของเอกสาร หลักสูตรและการสอนซึ่งมีส่วนช่วยให้คณะกรรมการพัฒนาหลักสูตรใช้เป็นแนวทางสำหรับการศึกษาค้นคว้าหลักสูตรทั่วไป และการวางแผนการออกแบบหลักสูตรใหม่ และองค์ประกอบหลักสูตรจะเป็นส่วนหนึ่งของรูปแบบการพัฒนาหลักสูตร ซึ่งสอดคล้องกับหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ที่กล่าวถึง หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน มุ่งพัฒนาผู้เรียนทุกคน ซึ่งเป็นกำลังของชาติให้เป็นมนุษย์ที่มีความสมดุลทั้งด้านร่างกาย ความรู้ คุณธรรม มีจิตสำนึกในความเป็นพลเมืองไทย และสอดคล้องกับงานวิจัยของ นิภาวรรณ วศินินิธิวงศ์ และจิตณรงค์ เอี่ยมสำอางค์ (2565, น. 160) ศึกษาการพัฒนาหลักสูตรอบรมยุวมัคคุเทศก์ภาษาจีน โดยบูรณาการท้องถิ่นกาญจนบุรี สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ผลการพัฒนาหลักสูตร ประกอบด้วย 1) หลักการและเหตุผล 2) จุดประสงค์การเรียนรู้ 3) คำอธิบายรายวิชา 4) โครงสร้างหลักสูตร 5) กิจกรรมการเรียนรู้ 6) สื่อและแหล่งการเรียนรู้ 7) การวัดและการประเมินผล และหน่วยการเรียนรู้ 4 หน่วยการเรียนรู้

3. ผลการทดลองใช้หลักสูตรบูรณาการอัตลักษณ์ท้องถิ่นโคราชเพื่อส่งเสริมทักษะการสื่อสารภาษาจีนสำหรับยุวมัคคุเทศก์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

ผลทักษะการสื่อสารภาษาจีนของนักเรียน หลังการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตร หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 แสดงให้เห็นว่าหลักสูตรสามารถนำไปใช้ได้จริง เนื่องจากครูจัดกิจกรรมโดยกระบวนการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีสอนแบบเน้นการปฏิบัติภาระงาน (Task-based Teaching) จากการปฏิบัติงานเป็นคู่หรือกลุ่มย่อย 4-5 คน เช่นการแสดงบทบาทสมมติในการซื้อขายของที่ระลึกระหว่างลูกทัวร์และผู้ขาย และวิธีการสอนการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative learning) โดยกระบวนการกลุ่มการจำลองเป็นมัคคุเทศก์และลูกทัวร์จากการมีส่วนร่วมในกิจกรรมต่างๆ เช่น การแสดงบทบาทสมมติโดยกระบวนการกลุ่ม เนื่องจากนักเรียนได้มีการพึ่งพาและการเกื้อกูลกันระหว่างการทำงานกลุ่ม การปรึกษาหารือกันอย่างใกล้ชิด สิ่งเหล่านี้ทำให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์ในชั้นเรียน และได้สร้างประโยชน์ในขณะนั้นเพื่อการสื่อสารภาษาจีน เช่น การสร้างประโยคและวลีในการสื่อสารการท่องเที่ยว ทำให้ผู้เรียนมีโอกาสในการถาม-ตอบ ซึ่งทำให้ผู้เรียนใช้ภาษาอย่างมีประสิทธิภาพและมีส่วนร่วมในการปฏิสัมพันธ์อย่างสมบูรณ์ ส่วนการทำงานกลุ่มสามารถลดความเครียด มีการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน จึงทำให้มีความสุขในการเรียน อีกทั้งยังมีสื่อการเรียนรู้ที่หลากหลายเช่น Tiktok Youtube VDO แหล่งเรียนรู้ท้องถิ่น ฯลฯ ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ เนื่องจากเนื้อหาของหลักสูตรมาจากเรื่องที่อยู่ใกล้ตัว เนื้อหาน่าสนใจจึงส่งผลต่อผู้เรียนให้เกิดการเรียนรู้จากเนื้อหาที่ง่ายไปสู่เนื้อหาที่ยากและการลงมือปฏิบัติจริง นอกจากนี้ผู้สอนได้มีวิธีการจัดกิจกรรมในการเรียนรู้ที่หลากหลาย ได้แก่ การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทั้งกิจกรรมเดี่ยว แบบคู่ แบบเป็น

กลุ่ม สื่อออนไลน์ การจัดกิจกรรมจากแหล่งเรียนรู้ บทบาทสมมติ สอดคล้องกับแนวคิดของ Brown (2001, pp. 275-276) ที่ครูควรออกแบบกิจกรรมเพื่อพัฒนาทักษะการพูดที่ดึงดูดความสนใจของผู้เรียนและเหมาะสมกับสถานภาพของผู้เรียนรวมทั้งเป็นกิจกรรมที่ให้ผู้เรียนได้ฝึกพูดอย่างมีความหมายได้ในสถานการณ์จริง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ เสี่ยวหมิ่น หลี และสิรินาถ จงกลกลาง (2560, น. 104) ศึกษาการพัฒนาหน่วยการเรียนรู้ทักษะการสื่อสารภาษาจีนสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา พบว่า ผลการใช้หน่วยการเรียนรู้ ทักษะการสื่อสารภาษาจีนโดยภาพรวมผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนหน่วยการเรียนรู้สูงกว่าก่อนเรียน และหลังเรียนสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะจากการวิจัยในครั้งนี้

ควรมีการจัดทำคู่มือหลักสูตร หรือชุดสื่อประกอบการจัดการเรียนรู้ สำหรับครูผู้สอนภาษาจีนในโรงเรียน เพื่อช่วยให้ครูสามารถดำเนินการสอนตามหลักสูตรได้อย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น โดยเฉพาะกิจกรรมภาคปฏิบัติที่เชื่อมโยงกับอัตลักษณ์ท้องถิ่น และควรมีการอบรมเชิงปฏิบัติการให้แก่ครูผู้สอน ที่จะนำหลักสูตรไปใช้ เพื่อเสริมทักษะด้านการจัดการเรียนรู้แบบ Task-based และการบูรณาการบริบทท้องถิ่นให้เหมาะสมกับกลุ่มผู้เรียน

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยในครั้งต่อไป

ควรศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรภาษาจีนทุกระดับชั้น เพื่อให้สอดคล้องกับความต้องการท้องถิ่นของโรงเรียน ทนต่อสถานการณ์โลกในยุคปัจจุบัน เพื่อให้มีความสามารถจัดการเรียนการสอนที่ส่งเสริมการเรียนรู้ของผู้เรียนได้ตามศักยภาพ และบริบทของผู้เรียน

เอกสารอ้างอิง

- การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย. (2566). *รายงานประจำปี 2565 การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย*. สืบค้นเมื่อ 13 มิถุนายน 2567, จาก <https://www.tat.or.th/th/about-tat/annual-report>
- บุญชม ศรีสะอาด. (2560). *การวิจัยเบื้องต้น* (พิมพ์ครั้งที่ 10). กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- ธมวดี สิริปัญญาธิ, ศิริเพ็ญ กำแพงแก้ว และจันทิมา จิระสุกุล. (2558). *ปัญหาการเรียนการสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายแผนการเรียนศิลป์ภาษาจีนเขตภาคตะวันออกของไทย* (รายงานผลการวิจัย). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเฉลิมพระเกียรติ.

- นิภาวรรณ วศินนิตวิวงศ์ และจิตนรงค์ เอี่ยมสำอางค์. (2565). การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม
ยุวมัคคุเทศก์ภาษาจีนโดยบูรณาการท้องถิ่น กาญจนบุรี สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
ปีที่ 6. *วารสารวิชาการสถาบันพัฒนาพระวิทยากร*, 5(3), น. 160-169.
- พิชัย แก้วบุตร. (2564). สภาพและปัญหาการจัดการเรียนการสอนภาษาจีน ในโรงเรียนระดับ
ชั้นมัธยมศึกษาสังกัดรัฐบาล ภูมิภาคภาคใต้. *วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี*, 13(1), น. 59-83.
- มาเรียม นิลพันธุ์. (2558). *วิธีวิจัยทางการศึกษา* (พิมพ์ครั้งที่ 9). นครปฐม: มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- รัตนชนก เมืองเชียงหวาน และศิริวรรณ วณิชวัฒนวรชัย. (2560). การพัฒนาหลักสูตรรายวิชา
เพิ่มเติมวิชาภาษาจีน โดยบูรณาการข้อมูลท้องถิ่นราชบุรี ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6.
วารสารวิชาการมหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี, 7(1), น. 39-49.
- รุจิภา บัญเชิด, พชรินทร์ เจนจบธุรกิจ, วีรณัฐ สัจจาสัย และปนัดดา ชาญด้วยกิจ. (2565). การพัฒนา
นวัตกรรมการสื่อสารภาษาจีนสำหรับชุมชนท่องเที่ยวเชิงเกษตรรักษ์เขาบายศรี อำเภอ
ท่าใหม่ จังหวัดจันทบุรี. *วารสารมหาจุฬานาครทรรค์*, 9(3), น.31-44.
- วิชัย วงษ์ใหญ่. (2552). *การพัฒนาหลักสูตรและการสอน-มิติใหม่*. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- _____. (2554). *การพัฒนาหลักสูตรระดับอุดมศึกษา* (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: อาร์ แอนด์ปรีนท์.
- สมาคมครูและบุคลากรทางการศึกษาแห่งประเทศไทย. (2562). *แนวทางการจัดการเรียนรู้บูรณาการ*.
กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา. (2551). *แนวทางการบริหารจัดการหลักสูตรตามหลักสูตร
แกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551*. กรุงเทพฯ: ชุมนุมสหกรณ์การเกษตร
แห่งประเทศไทย.
- สิทธิพล อาจอินทร์. (2564). *การพัฒนาหลักสูตร*. ขอนแก่น: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- เสี้ยวหมื่น หลี และสิรินาถ จงกลกลาง. (2560) การพัฒนาหน่วยการเรียนรู้ทักษะการสื่อสาร
ภาษาจีนสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏ
นครราชสีมา. *วารสารราชพฤกษ์*, 15(1), น. 104-111.
- อรอนงค์ อินสะอาด และกัลยาณี กฤตโตปการกิต. (2566). สภาพการจัดการเรียนการสอนภาษาจีน
ในระดับมัธยมศึกษาภาคตะวันออกเฉียงเหนือ. *วารสารจีนวิทยาและการศึกษาภาษาจีน
นานาชาติ*, 4(1), น. 33-44.
- อาทิตย์ ชัยเทพา. (2566). *การพัฒนาหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม เรื่อง ยุวมัคคุเทศก์เมืองหัวหิน
สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย* (วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศิลปากร).
- Brown, H. D. (2001). *Teaching by Principles: An Interactive Approach to Language Pedagogy*.
New York: Longman.

- Brown, H. D. (2007). *Principles of language learning and teaching* NY: White Plains: Pearson Longman.
- Chen, H. (2019). Integrating Local Identity into Curriculum Design. *Journal of Curriculum Studies*, 15(4), pp. 102-115.
- Cronbach, L. J. (1990). *Essentials of psychological testing* (5th ed.). New York: Harper Collins.
- Jinming, Z. (2011). 初级汉语教学的有效途径—“先语后文”辩证. (An Effective approach to elementary Chinese-teaching: the dialectic of ‘starting with oral work and character teaching follows). *Chinese Teaching in the World*, 25(3), pp. 376-387.
- Oliva, P. F. (1992). *Developing the curriculum* (3rd ed.). New designs for elementary school curriculum. New York: McGraw-Hill.
- Tyler, R. W. (1949). *Basic Principles of Curriculum and Instruction*. University of Chicago Press.